

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

01 ΔΕΚ
2023

BAROQUE

AVI AVITAL × ALEXIS KOSSENKO

ΜΑΝΤΟΛΙΝΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού
Η Κ.Ο.Θ. επιχορηγείται και
εποπτεύεται από το ΥΠ.Π.Ο.

www.tssso.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

Σίμος Παπάνας

ΑΝ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

Χρυσή Γκαρίπη

ΕΙΔΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ (Ε.Τ.Ο.Σ.) ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Στάθης Γεωργιάδης

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αντώνιος Κωσταντινίδης

ΜΕΛΗ

Παναγιώτης Διαμαντής
Σωτηρία Γκιουλέκα
Μαριλένα Λιακοπούλου

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Μαρία Νιμπί (Γραμματεία), **Μανώλης Αδάμος** (Λογιστήριο), **Έλενα Παράσχου** (Ταμείο), **Πέτρος Γιάντσης** (Φροντιστής), **Νίκος Κυριακού** (Υπεύθυνος Marketing & Επικοινωνίας), **Φίλιππος Χατζησίμου** (Υπεύθυνος Υλοποίησης Καλλιτεχνικού Προγραμματισμού), **Γιώργος Νιμπίς** (Φροντιστής), **Μίνα Παπακωνσταντίνου** (Συνεργάτιδα Διεύθυνσης), **Θεοδώρα Καραμανίδου** (Μουσική βιβλιοθήκη-αρχείο), **Έφη Τερζή** (Λογιστήριο), **Όλγα Αϊλαρούδη** (Γραμματεία), **Νικηφόρος Κάκογλου** (Κλητήρας), **Κατερίνα Νούλιου** (Λογιστήριο)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γεωργία Καραντώνη (Εκπαιδευτικά προγράμματα & κοινωνικές δράσεις), **Αγγελική Κουρουκλίδου** (Συνεργάτιδα υλοποίησης καλλιτεχνικού προγραμματισμού)

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

*Η είσοδος μετά την έναρξη της συναυλίας επιτρέπεται μόνο στο διάλειμμα. Η είσοδος επιτρέπεται σε παιδιά 6 ετών και άνω. Απαγορεύεται αυστηρά η βιντεοσκόπηση, η φωτογράφιση και η μαγνητοφώνηση κατά τη διάρκεια της συναυλίας.

Επιμέλεια εντύπου-κείμενα
Νίκος Κυριακού

Γραφιστική επιμέλεια
kitchen.was

Εκτύπωση εντύπου
Άρια

ΒΑΡΟΚΟΥΕ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

01 ΔΕΚ
2023

ΟΡΑ 21:00
ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΛΕΤΩΝ Α.Π.Θ.

ΜΑΝΤΟΛΙΝΟ
ΑΝΙ ΑΒΙΤΑΛ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΑΛΕΞΙΣ ΚΟΣΣΕΝΚΟ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ (1685-1750): Ορχηστρική σουίτα αρ.1 σε ντο μείζονα, BWV 1066.....	21'
Ouverture / Courante / Gavotte I, II / Forlane / Menuet I, II / Bourrée I, I / Passepied I, II	
Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ (1685-1750): Κοντσέρτο για βιολί σε λα ελάσσονα, BWV 1041 (μετ. για μαντολίνο: Avi Avital)	15'
Αντόνιο Βιβάλντι (1678-1741): Εισαγωγή από την όπερα 'Η Ολυμπιάδα'	5'
Αντόνιο Βιβάλντι (1678-1741): Κοντσέρτο για μαντολίνο σε ντο μείζονα, RV 425	7'

διάλειμμα

Λουίτζι Μποκερίνι (1743-1805): Συμφωνία αρ.6 σε ρε ελάσσονα 'Το Σπίτι του Διαβόλου', G506 (Α' εκτέλεση Κ.Ο.Θ.)	19'
Αντόνιο Βιβάλντι (1678-1741): Κοντσέρτο για λαούτο σε ρε μείζονα, RV 93	10'
Λουίτζι Μποκερίνι (1743-1805): 'Η Νυχτερινή Μουσική των Δρόμων της Μαδρίτης', αρ.6 για ορχήστρα εγχόρδων, έργο 30 (Α' εκτέλεση Κ.Ο.Θ.)	12'

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Ορχηστρική σουίτα αρ.1 σε ντο
μείζονα, BWV 1066

Ouverture

Courante

Gavotte I, II

Forlane

Menuet I, II

Bourrée I, II

Passepied I, II

Ο Μπαχ έγραψε μεταξύ 1724-1731 τέσσερις ορχηστρικές σουίτες που τις ονόμαζε ουβερτούρες, παραπέμποντας σε κομμάτια χορευτικής γαλλικής μουσικής του παρελθόντος και συγκεκριμένα του 17ου αιώνα, όπως οι αντίστοιχες συνθέσεις του Ζαν-Μπατίστ Λιλύ (1632-1687) για τον Λουδοβίκο 14ο. Η γαλλική ουβερτούρα ήταν μία σύνθεση που απέτινε φόρο τιμής στον βασιλιά και χρησιμοποιούνταν ως εναρκτήριο θέμα διαφόρων βασιλικών εκδηλώσεων. Το στυλ της γαλλικής ουβερτούρας χαρακτηρίζεται από ένα μεγαλοπρεπές άνοιγμα σε αργό ρυθμό με ένα χαρακτηριστικό στακάτο ρυθμό, κατά τη διάρκεια του οποίου ο βασιλιάς έκανε την είσοδό του, ενώ ακολουθείται από ένα γρήγορο τμήμα στο στυλ της φούγκας φτάνοντας σε μία σύντομη ανακεφαλαίωση της έναρξης. Ο όρος αυτός χρησιμοποιήθηκε αργότερα στη Γερμανία την εποχή του μπαρόκ για σουίτες, όπως ονομάστηκαν πλέον, με χορευτικά κομμάτια σε γαλλικό μπαρόκ στυλ, που εξελίχτηκαν σε ένα εξαιρετικά δημοφιλές είδος της εποχής του Μπαχ, ο οποίος όμως δεν έδειχνε και ιδι-

αίτερο ενδιαφέρον για αυτές. Οι τέσσερις ορχηστρικές σουίτες που διασώθηκαν δεν αποτελούν γέννημα ενιαίας σύλληψης, σύμφωνα με τους μελετητές, αλλά ο Μπαχ τις εμπνεύστηκε με διάφορες αφορμές και τις ενοποίησε στο τέλος. Όπως προκύπτει από διάφορες πηγές, φαίνεται πως έγραψε περισσότερες από αυτές τις τέσσερις που διασώθηκαν, ίσως και δέκα, πάντως σε καμία περίπτωση δεν πλησίασε καν σε αριθμούς άλλων σύγχρονων συνθετών του, που έγραφαν δεκάδες για οικονομικούς λόγους. Πιθανόν τις συνέθεσε κατόπιν επιθυμίας του πρίγκιπα Λεοπόλδου, όταν και τον υπηρετούσε ως Καπελμáιστερ στην αυλή του, δεδομένου του θαυμασμού του εξόριστου πρίγκιπα για τον Λουδοβίκο 14ο, τον επονομαζόμενο 'Βασιλιά του Ήλιου', τις φαντασμαγορικές γιορτές του οποίου επιθυμούσε να αναβιώσει. Οι χοροί που επέλεξε ο Μπαχ πάντως δεν είναι μόνο γαλλικοί, αλλά και ιταλικοί. Η γκαβότα, το μενουέτο και το πασπιέ είναι γαλλικοί, το κουράντ ήταν δημοφιλές και σε Γαλλία και σε Ιταλία, ενώ η φουρλάνα είναι ιταλικός χορός.

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Κοντσέρτο για βιολί σε λα
ελάσσονα, BWV 1041 (μετ. για
μαντολίνο: Avi Avital)

I. Allegro moderato

II. Andante

III. Allegro assai

Το 'Κοντσέρτο για βιολί σε λα ελάσσονα, BWV 1041' γράφτηκε πιθανόν την περίοδο της διαμονής του Μπαχ στο Κέτεν, μεταξύ 1717-23, όπου υπηρέτησε ως

Καπελμáιστερ στην αυλή του πρίγκιπα Λεοπόλδου. Υπάρχουν πάντως μελετητές που προκρίνουν την περίοδο της Λειψίας 1729-37 ως το χρονικό διάστημα σύνθεσης του έργου αυτού και μάλιστα συγκλίνουν στον πρώτο χρόνο της διαμονής του εκεί. Δεν είναι γνωστό αν ο Μπαχ έπαιξε ποτέ ως σολίστ το έργο, το πιθανότερο όμως σενάριο είναι να το έπαιξε με το περίφημο Jacob Stainer βιολί του, αν και τις περισσότερες φορές προτιμούσε να διευθύνει τις ορχήστρες του παίζοντας βιόλα, γιατί έτσι μπορούσε να βρίσκεται στο επίκεντρο και από μουσική άποψη, αλλά και σωματικά, καθισμένος με τη βιόλα στο κέντρο της ορχήστρας. Αναμφισβήτητα υπήρξε ένας βαθύς γνώστης των μυστικών του βιολιού, ενώ μελετούσε συστηματικά τον Βιβάλντι, γεγονός που ενισχύει την άποψη ότι ερμήνευσε το συγκεκριμένο κοντσέρτο ο ίδιος, όπως και τα υπόλοιπα έργα του για βιολί.

Στο κοντσέρτο αυτό η ορχήστρα δεν συναντά συχνά το σόλο βιολί, με τα κύρια μελωδικά τους θέματα να ξεδιπλώνονται ξεχωριστά. Η ορχήστρα εισάγει ένα θέμα επιθετικό που διεκδικεί την προσοχή μας, ενώ το βιολί ένα καθηλωτικό θέμα που παραπέμπει σε λαχτάρα και προσμονή.

Το πρώτο μέρος σε λα ελάσσονα είναι γραμμένο σε φόρμα ριτορνέλου, ενός επαναλαμβανόμενου περάσματος δηλαδή με ρίζες στην αναγεννησιακή μουσική. Το βασικό του τμήμα εμφανίζεται αποσπασματικά είτε στο σόλο βιολί, είτε στο ορχηστρικό μέρος. Τα μοτίβα του ξεδιπλώνονται σε διάφορους συνδυασμούς και άλλοτε συνενώνονται, άλλοτε διαχωρίζονται.

Το δεύτερο μέρος είναι ένα αντάντε σε ντο μείζονα, όπου κυριαρχεί ένα επίμονο οστινάτο του μπάσου, με τις παραλλαγές του να εστιάζουν στις αρμονικές σχέσεις.

Το φινάλε, γραμμένο επίσης σε λα ελάσσονα, χαρακτηρίζεται από την τεχνική *bagirolage* (ποικιλόχρωμη), που περιλαμβάνει την εναλλαγή των φθόγγων σε διάφορες χορδές των εγχόρδων με σκοπό την

αξιοποίηση της διαφορετικής χροιάς τους. Έχει χαρακτηριστεί ως η «πλέον ζωηρή και ανέμελη κίνηση του Μπαχ στην ελάσσονα τονικότητα».

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Εισαγωγή από την όπερα
'Η Ολυμπιάδα'

Ο Βιβάλντι έγραψε την τρίπρακτη όπερα 'Η Ολυμπιάδα, RV 725' σε λιμπρέτο του Pietro Metastasio στα τέλη του 1733 και η πρεμιέρα της πραγματοποιήθηκε τον Φλεβάρη του 1734 στη Βενετία. Ο διάσημος Ιταλός λογοτέχνης και πλέον επιτυχημένος λιμπρετίστας στην Ιταλία του 18ου αιώνα είχε γράψει βέβαια το κείμενο για την ομώνυμη όπερα του Antonio Caldara, με τον Βιβάλντι να έχει ενθουσιαστεί και να γράφει αμέσως μουσική πάνω του. Αργότερα, δεκάδες συνθέτες ακολούθησαν το παράδειγμά του μελοποιώντας το λιμπρέτο αυτό και επιβεβαιώνοντας έτσι την τεράστια αξία του. Ως και ο Ρήγας Φεραίος που ελάχιστα είχε ασχοληθεί με άλλων φιλολογικά κείμενα, το μετέφρασε και το εξέδωσε στα ελληνικά το 1797, για να ανυψώσει το ηθικό των σκλαβωμένων Ελλήνων.

Ο Βιβάλντι βρήκε σε αυτό το υπέροχο και δημοφιλές σε όλη την Ιταλία κείμενο την ευκαιρία να αναβιώσει την καριέρα του στη Βενετία, όπου οι όπερές του δεν είχαν πλέον απήχηση στο κοινό. Ταυτόχρονα μπορούσε να επιτεθεί στη ναπολιτάνικη μόδα της εποχής που πρότεινε μία νέα αισθητική στην όπερα, με την οποία ο ίδιος δεν συμφωνούσε καθόλου. Η επιτυχία του και στα δύο αυτά πεδία ήταν εντυπωσιακή, αναγκάζοντας τους πλέον θερμούς υποστηρικτές της ναπολιτάνικης όπερας στη Βενετία, τους Grimani, να του διαθέσουν το θέατρο San Samuele

για να ανεβάσει μία νέα όπερα, με το συνθέτη να δημιουργεί την 'Griselda'.

Η 'Ολυμπιάδα' είναι η μοναδική όπερα με αθλητικό περιεχόμενο, αφού η πλοκή της περιστρέφεται γύρω από τους Ολυμπιακούς Αγώνες της αρχαιότητας και πραγματεύεται αξίες όπως η φιλία, η αγάπη και η άμιλλα δίνοντας έμφαση στους χαρακτήρες των ηρώων και εμβαθύνοντας στο συναισθηματικό τους κόσμο. Δύο φίλοι, ο Μεγακλής και ο Λυκίδας, διεκδικούν την αγάπη της πριγκίπισσας Αριστέας μέσω των αγώνων, ενώ η Αργίνη θέλει να κερδίσει πίσω τον αρραβωνιαστικό της Λυκίδα. Μέσα από συνεχείς ανατροπές η αγωνία κορυφώνεται, ενώ ταυτόχρονα εμβαθύνουμε στον εσωτερικό κόσμο και τα συναισθήματά των ηρώων μέσα από τη συγκλονιστική μουσική του Βιβάλντι, φτάνοντας ως το αίσιο τέλος.

Όπως είχε καθιερωθεί στην opera seria (σοβαρή όπερα), η παράσταση ξεκινά με μία ουβερούρα που εισάγει τους θεατές στην ατμόσφαιρα του έργου. Η εισαγωγή της 'Ολυμπιάδας' είναι αρχικά φωτεινή και ζωηρή αποτυπώνοντας όλη τη μεγαλοπρέπεια των αγώνων, το σφρίγος των αθλητών, μα και το πάθος των ερωτευμένων νέων, ενώ στη συνέχεια η διάθεση γίνεται πιο εσωστρεφής επικεντρώνοντας στα συναισθήματα των ηρώων και στην ανακάλυψη της άβολης αλήθειας πως οι δύο φίλοι αγαπούν την ίδια κοπέλα, πριν καταλήξει σε ένα μάλλον αβέβαιο συμπέρασμα που αφήνει τα ερωτήματα να αιωρούνται, αυξάνοντας έτσι την αδημονία του κοινού για την παράσταση.

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Κοντσέρτο για μαντολίνο σε ντο μείζονα, RV 425

I. Allegro

II. Largo

III. Allegro

Το 'Κοντσέρτο για μαντολίνο σε ντο μείζονα, RV 425' γράφτηκε από τον επονομαζόμενο Κόκκινο Παπά το 1725, τη χρονιά που έγραψε και τις περίφημες '4 εποχές' του. Στο έργο αυτό ο Βιβάλντι αναδεικνύει σολιστικά το μαντολίνο με τρόπο μοναδικό, δίνοντας κάθε ευκαιρία στο σολίστα να ξεδιπλώσει τις δεξιότητες και αρετές του. Οι απαιτήσεις του είναι τεράστιες και πολλοί ειδικοί έχουν υποστηρίξει ότι στο συγκεκριμένο κοντσέρτο ο συνθέτης θέτει τις πλέον υψηλές δεξιότητες απαιτήσεις από οποιοδήποτε άλλο κοντσέρτο του, ενώ και οι διάλογοι με την ορχήστρα είναι εντυπωσιακοί. Είναι το μοναδικό έργο που έγραψε για σόλο μαντολίνο ο συνθέτης, ενώ και σε άλλα έργα του χρησιμοποιούσε ελάχιστα το συγκεκριμένο όργανο. Θεωρείται πάντως ένα από τα πλέον διάσημα έργα για μαντολίνο που έχουν γραφτεί ποτέ.

Το πρώτο γρήγορο μέρος είναι δυναμικό με άξονα μία χαρούμενη μελωδία που εξελίσσεται με ενθουσιασμό και ευελιξία για ένα τρίλεπτο περίπου. Κυριαρχούν οι έντονες αντιπαραθέσεις μεταξύ των μερών του μαντολίνου και της ορχήστρας, ενώ εντυπωσιάζουν τα κρεσέντι που τραβούν την προσοχή.

Το δεύτερο μέρος εξελίσσεται αργά και στοχαστικά δίνοντας την ευκαιρία για μία ενδοσκόπηση με την απαραίτητη ηρεμία στην ατμόσφαιρα. Το μαντολίνο

αναδύει εξαιρετικές εκφραστικές μελωδίες σε μία μαγική στιγμή.

Το τρίτο μέρος έρχεται γεμάτο ενέργεια ξεκινώντας με ένα ξέσπασμα των εγχόρδων πριν επανεμφανιστεί το μαντολίνο επαναλαμβάνοντας τη μελωδία του πρώτου μέρους στολισμένη με γοητευτικά αρπέτζια, και την παραδώσει ξανά στα χέρια των εγχόρδων ξεκινώντας έτσι έναν παιχνιδιάρικο διάλογο που καταλήγει σε ένα θριαμβευτικό και συναρπαστικό φινάλε.

Luigi Boccherini (1743-1805)

Συμφωνία αρ.6 σε ρε ελάσσονα 'La casa del diavolo', G506

I. Andante sostenuto – Allegro assai

II. Andantino con moto

III. Andante sostenuto – Allegro con moto

Η έκτη και πλέον διάσημη συμφωνία του Ιταλού συνθέτη Λουίτζι Μποκερίνι γράφτηκε πιθανόν το 1771, ενώ η ονομασία με την οποία έμεινε γνωστή είναι 'Το Σπίτι του Διαβόλου', που όμως δεν είναι η αυθεντική, παρά δόθηκε στο έργο μόλις το 1988. Η συμφωνία είναι εμπνευσμένη από το μπαλέτο 'Δον Ζουάν' του Γκλουκ όπου ο πρωταγωνιστής πηγαίνει στην Κόλαση, αφού έχει σκοτώσει σε μονομαχία τον πατέρα του. Το έργο είναι επηρεασμένο και από το λογοτεχνικό κίνημα Sturm und Drang (Θύελλα και Ορμή), το οποίο αμφισβητούσε τον ορθολογισμό του Διαφωτισμού και υποστήριζε την ελευθερία της έκφρασης, την υποκειμενικότητα του δημιουργού, την ανεξαρτησία της ιδιοφυΐας του καλλιτέχνη και τη σημασία της συναισθηματικής έκφρασης προτάσσοντας το συναίσθημα, αντί της λογικής, ως πηγή έμπνευσης.

Άσκησε όπως ήταν φυσικό έντονη επίδραση και στους μουσικούς της εποχής.

Το πρώτο μέρος ξεκινά δραματικά με μία αργή και αμήχανη εισαγωγή για να φτάσουμε στην εξέλιξη σε ένα αλέγκρο γεμάτο αυτοπεποίθηση όπου κυριαρχούν τα έγχορδα, απολαμβάνοντας τη συνοδεία των όμποε και των κόρνων. Η δραματική αγωνία της εισαγωγής έχει πλέον ξεχαστεί και μόνο μία μικρή υπενθύμιση τη φέρνει στο προσκήνιο προσωρινά.

Το δεύτερο μέρος είναι γραμμένο μόνο για έγχορδα και οι μελωδικές του γραμμές βασίζονται στο στακάτο τους παίξιμο. Ξεκινά με μία ύπουλη αίσθηση που παραπέμπει σε διαρρήκτη, ο οποίος έχει εισβάλλει κρυφά σε ξένη οικία και περπατά αθόρυβα στο σκοτάδι, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο και τον ανακαλύψουν. Στην πορεία το θάρρος αυξάνει, όμως η αγωνία παραμένει.

Το φινάλε επαναφέρει τη δραματική ατμόσφαιρα με μία απόκοσμη εισαγωγή. Οδηγούμαστε σε ένα αλέγκρο που ξεκινά αθόρυβα και με επαναλαμβανόμενες νότες στα έγχορδα, οι οποίες διακόπτονται από διαπεραστικές κραυγές, στις οποίες συμμετέχουν και τα όμποε, ώσπου τα έγχορδα ξεσπούν με πρωτόγνωρη μανία και ορμούν προκαλώντας τρόμο και οδηγώντας τον απρόσκλητο επισκέπτη σε μία βεβιασμένη εγκατάλειψη του διαβολικού σπιτιού, κάνοντας θόρυβο μέσα στον πανικό, ενώ απομακρύνεται αλλόφρων και στριγγλίζοντας από τον τρόμο του, με τα όμποε να ζωντανεύουν εντυπωσιακά αυτές τις στριγκιές με το υψηλό τους παίξιμο.

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Κοντσέρτο για λαούτο σε ρε μείζονα, RV 93

I. Allegro giusto

II. Largo

III. Allegro

Το 'Κοντσέρτο για λαούτο σε ρε μείζονα, RV 93' είναι ένα από τα τέσσερα συνολικά του Βιβάλντι για λαούτο. Το έγραψε το 1730, χρονιά κατά την οποία συνέθεσε και άλλα δύο από τα υπόλοιπα αντίστοιχα κοντσέρτα του και σε μία εποχή που το λαούτο είχε χάσει την αίγλη των προηγούμενων χρόνων, όμως προήλθαν από παραγγελία του Τσέχου κόμη Johann Joseph von Wrtyby (1669-1734) που το αγαπούσε πολύ.

Τα μέρη του σολιστικού οργάνου στο ελκυστικό αυτό έργο είναι γραμμένα ως συγχορδίες και παίζονται αρπέτζιο, σπάζοντας δηλαδή τη συγχορδία σε μια αλληλουχία φθόγγων που παίζονται ξεχωριστά και διαδοχικά, με σκοπό να δοθεί χρώμα στο κομμάτι. Έτσι ο συνθέτης εκμεταλλεύεται πλήρως και το ιδιαίτερο ηχόχρωμα του συγκεκριμένου οργάνου..

Το πρώτο μέρος εξελίσσεται με γρήγορο ρυθμό ξεκινώντας με ένα ριτορνέλο των βιολιών, όπου αντιπαρατίθεται ένα δυναμικό εναρκτητήριο μελωδικό θέμα με ένα πιο λυρικό μοτίβο. Το ριτορνέλο αυτό παραλαμβάνει στη συνέχεια το λαούτο παίζοντας τη μελωδία, που συνενώνει πολλά και διάφορα τμήματα, σε έναν διάλογο με τα έγχορδα.

Το αργό δεύτερο μέρος αποτελείται επίσης από διάφορες ενότητες. Αποτελεί ένα είδους στοχαστικού διαλογισμού, όπου την αντίθεση φέρνει η συνοδεία των βιολιών και το πιτσικάτο παίξιμο του μπάσου.

Το φινάλε είναι επίσης γρήγορο και φέρνει μία 'αίσθηση ταραντέλας', ενός ζωηρού και αισιόδοξου ιταλικού χορού. Η λάμψη και η δεξιοτεχνία του σολιστικού οργάνου κυριαρχούν, όπως σε κάθε αντίστοιχο κοντσέρτο του Βιβάλντι. Αξιοσημείωτη είναι η επιλογή που δίδεται στο σολίστα να παίξει τις μισές μόνο νότες ακολουθώντας όμως σε αυτή την περίπτωση μέτρο 12/8 αντί 6/8.

Το κοντσέρτο παίζεται συχνά στις μέρες μας με κιθάρα ή μαντολίνο αντί λαούτου.

Luigi Boccherini (1743-1805)

La Musica Notturna delle strade di Madrid, αρ.6 για ορχήστρα εγχόρδων, έργο 30 (G.324)

I. Ave Maria – Minuetto dei Ciechi

II. Il Rosario (Largo assai, allegro, largo come prima)

III. I Spagnoli si Divertono per le Strade

IV. La Ritirata di Madrid (Maestoso)

Η σύνθεση 'Η Νυχτερινή Μουσική των Δρόμων της Μαδρίτης' είναι ένα κουιντέτο για έγχορδα του Μποκερίνι, που συνέθεσε κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Αυλή του Ισπανού πρίγκιπα Luis Antonio (1727-85), αδελφού του βασιλιά της Ισπανίας Charles του 3ου (1759-88), που ζούσε εξόριστος από τον αδελφό του στο παλάτι Arenas de San Pedro στην επαρχία της Άβιλα, εξαιτίας του γάμου του με μία 'κοινή θνητή'. Ο Μποκερίνι εκεί είχε άφθονο χρόνο να συνθέτει και έγραψε πάνω από 100 έργα, όμως δεν έμελλε να μείνει για πολύ, αφού σε μία επίσκεψή του ο βασιλιάς του έκανε μία υπόδειξη να αλλάξει ένα πέρασμα σε ένα έργο του,

με τον Μποκερίνι προσβεβλημένο να αρνείται παρέμβαση στην τέχνη του και να χάνει άμεσα τη θέση του.

Το κουιντέτο αυτό περιγράφει τους πολυσύχναστους δρόμους της Μαδρίτης και τη νυχτερινή ζωή στην πόλη, αναπολώντας τους θορύβους της και τη χαρά με την οποία ήταν γεμάτη. Ο συνθέτης μεταφέρει τους ήχους από τις καμπάνες που καλούσαν τους νέους για χορό, τα τραγούδια των ζητιάνων και τους ήχους των στρατιωτών που σήμαιναν σιωπητήριο τα μεσάνυχτα στην πόλη. Υπάρχουν βεβαίως και απόψεις που προτάσσουν το συμβολικό χαρακτήρα του έργου και αναδεικνύουν τις αμέτρητες αναφορές του στην πολιτική, τη θρησκεία, τις εικαστικές τέχνες, το θέατρο, αλλά και τον έρωτα. Ιδίως σε αυτό το πεδίο αναφέρεται μία σερενάτα του έργου που είναι γραμμένη για το μυστικό του έρωτα του Μποκερίνι, την ηθοποιό Maria del Rosario, γνωστή με το παρατσούκλι La Tirana.

Ο συνθέτης παρείχε στον εκδότη προγραμματικές σημειώσεις για τα τέσσερα μέρη του έργου από τις οποίες αντλούμε πολύτιμες πληροφορίες:

I. Ave Maria & Μενουέτο των Τυφλών Ζητιάνων.

Η καμπάνα της εκκλησίας χτυπά στον μεγαλοπρεπή ναό της πρωτεύουσας και καλεί τους πιστούς να προσέλθουν για να προσευχηθούν στην Παρθένο. Οι ζητιάνοι τραγουδούν τα τυπικά τους *viellas de rueda* στις γωνιές των δρόμων με 'αδέξια χάρη', ικετεύοντας για ελεημοσύνη. Ο Μποκερίνι, γνωστός τσελίστας και ο ίδιος, δίνει την παράξενη εντολή στους τσελίστες να παίξουν με τα όργανά τους στα γόνατα, σαν κιθάρες.

II. Το Ροζάριο. Ξεκινά η προσευχή με το ροζάριο και είναι αργή, γεμάτη κατάνυξη. Πρόκειται για ένα ντουέτο του βιολιού με το τσέλο, με το συνθέτη να θυμάται τις εποχές που έπαιζε τσέλο δίπλα στο βιολιστή πατέρα του.

III. Οι Μανόλος (τραγουδιστές του δρόμου) της Μαδρίτης. Η πασακάλια είναι μία φόρμα της εποχής μπαρόκ με καταγωγή από την Ισπανία του 17ου

αιώνα όπου εμφανίστηκε ως χορευτική μουσική. Εδώ ο Μποκερίνι μιμείται τη μουσική των γνωστών Los Manolos, των τραγουδιστών του δρόμου, όχι με μια αληθινή πασακάλια, αλλά γράφει σαρκαστικά 'μία πασακάλια του δρόμου', παραφράζοντας μάλιστα τη λέξη *passacaglia* στο πρόγραμμα και κάνοντας το λογοπαίγνιο με το *pasacalle*, που στα ισπανικά σημαίνει «περνάω κατά μήκος του δρόμου τραγουδώντας».

IV. Η Υποχώρηση της Μαδρίτης. Ακούγεται το τύμπανο, καθώς πλησιάζουν μεσάνυχτα και οι στρατιώτες της Νυχτερινής Φρουράς βγαίνουν στους δρόμους. Η νυχτερινή περίπολος του στρατού της Μαδρίτης ανακοινώνει, όπως κάθε βράδυ, την απαγόρευση κυκλοφορίας και κλείνει τους δρόμους για το υπόλοιπο της βραδιάς. Εμείς τους ακούμε από μακριά, καθώς έχουμε βγει στο παράθυρο του σπιτιού μας, μία καλοκαιρινή νύχτα. Η μουσική κινείται σε ρυθμό πορείας με κάποιες παραλλαγές που απεικονίζουν τις διαδρομές των στρατιωτών, ενώ σταδιακά δυναμώνει καθώς η περίπολος περνά πλέον κάτω από το παράθυρό μας. Στο τέλος απομακρύνεται. Άλλη μία μέρα πέρασε.

Το έργο δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά αρκετά χρόνια μετά το θάνατο του συνθέτη, αφού ο ίδιος ο Μποκερίνι υποστήριζε πως το κομμάτι ήταν άχρηστο εκτός Ισπανίας και θα ακουγόταν γελοίο για κάποιον μη Ισπανό, που δεν θα ήταν σε θέση να αποκρυπτογραφήσει τους ήχους και να καταλάβει τη σημασία του. Βεβαίως έκανε λάθος αφού έκτοτε είναι ιδιαίτερα δημοφιλές σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στην εκδοχή του με κιθάρα.

Νίκος Κυριακού

AVI AVITAL MANTOLINO

Ο πρώτος σολίστ μαντολίνου που προτάθηκε για κλασικό Grammy, ο Avi Avital έχει παρομοαστεί με τον Andres Segovia για την πρωτοκαθεδρία στο όργανό του και με τον Jascha Heifitz για την απίστευτη δεξιοτεχνία του. Παθιασμένος και «εκρηκτικά χαρισματικός» (New York Times) στις ζωντανές εμφανίσεις του, είναι η κινητήρια δύναμη πίσω από την ανανέωση του ρεπερτορίου του μαντολίνου.

Έχει παραγγείλει πάνω από 100 έργα για το μαντολίνο, συμπεριλαμβανομένων κοντσέρτων για μαντολίνο και ορχήστρα από τους Anna Clyne, Jennifer Higdon, Avner Dorman, David Bruce και Giovanni Sollima, τα οποία έχει ερμηνεύσει με ορχήστρες και μαέστρους, όπως η Φιλαρμονική του Μονάχου με τον Krzysztof Urbanski, η Συμφωνική της Ατλάντα με τον Robert Spano, η Συμφωνική Εθνική Ορχήστρα της RAI με τον Ryan Bancroft και η Συμφωνική Ορχήστρα του BBC, υπό τη διεύθυνση του Daniele Rustioni.

Οι κυριότερες στιγμές της τελευταίας σεζόν περιλαμβάνουν τις παραστάσεις των Mandolin Concertos από την Jennifer Higdon, την Anna Clyne και τον Giovanni Sollima σε ανάθεση από τον Avital, παράλληλα με περιοδείες με την Academy of St Martin in the Fields, το Il Giardino Armonico με τους Giovanni Antonini, B'Rock και Arcangelo, δύο ρεσιτάλ με την Ksenija Sidorova (ακορντεόν), την Olga Pashchenko (τσέμπαλο/φορτεπιάνο) και τον Omer Klein (πιάνο) και μια περιοδεία στην Αυστραλία με τον τσελίστα Giovanni Sollima.

Ο Avital εγκαινιάζει το νέο του εγχείρημα, το «Between Worlds Ensemble», με μια τριμερή εμφάνιση στη Boulez Saal στο Βερολίνο. Το σύνολο δημιουργήθηκε για να εξερευνήσει διαφορετικά είδη, πολιτισμούς και μουσικούς κόσμους εστιάζοντας σε διαφορετικές γεωγραφικές περιοχές και τον πρώτο χρόνο του θα περιλαμβάνει παραδοσιακή, κλασική και λαϊκή μουσική από την

Ιβηρική Χερσόνησο, τη Μαύρη Θάλασσα και την Ιταλία.

Ο Avi Avital συνεργάζεται σε πολλά είδη μουσικής και μουσικούς όπως οι Mahan Esfahani, Kristian Bezuidenhout, Alice Sara Ott, Andreas Scholl, το Dover Quartet, το Danish String Quartet, Brooklyn Rider, Omer Klein, Omer Avital, η ηθοποιός Martina Gedeck και το Γεωργιανό Κουκλοθέατρο Budrug Gade. Η ευελιξία του οδήγησε στο να παίξει ως «Portrait Artist» στο Μουσικό Φεστιβάλ Schleswig-Holstein, στο BOZAR στις Βρυξέλλες και στο Dortmund Konzerthaus (Zeitinsel). Έχει τακτική παρουσία σε μεγάλα φεστιβάλ όπως Aspen, Salzburg, Tanglewood, Spoleto, Ravenna, MISA Shanghai, Cheltenham, Verbier και Tsinandali.

Ως αποκλειστικός καλλιτέχνης της Deutsche Grammophon, το έκτο άλμπουμ του για την εταιρεία «The Art of the Mandolin» έχει υμνηθεί με κορυφαίες κριτικές στους The Times, Independent, Gramophone, BBC Music Magazine, καθώς και στον διεθνή Τύπο. Προηγούμενες ηχογραφήσεις του όπως οι «Bach» (2019), «Avital meets Avital» (2017), «Vivaldi» (2015), ένα άλμπουμ με τις μεταγραφές του ίδιου του Avital των κοντσέρτων του Bach (2012) και «Between Worlds» (2014) έλαβαν επίσης πολλά βραβεία.

Γεννημένος στην Μπερ Σεβά στο νότιο Ισραήλ, ο Avital άρχισε να μαθαίνει μαντολίνο σε ηλικία οκτώ ετών και σύντομα εντάχθηκε στην ακμάζουσα νεανική ορχήστρα μαντολίνου που ίδρυσε και διευθύνει ο χαρισματικός δάσκαλός του, ο ρωσικής καταγωγής βιολιστής Simcha Nathanson. Σπούδασε στη Μουσική Ακαδημία της Ιερουσαλήμ και στο Conservatorio Cesare Pollini στην Πάντοβα με τον Ugo Orlandi. Νικητής του διάσημου Διαγωνισμού Aniv του Ισραήλ το 2007, ο Avital είναι ο πρώτος μαντολινίστας στην ιστορία του διαγωνισμού που τιμάται τόσο πολύ. Παίζει με ένα μαντολίνο φτιαγμένο από τον Ισραηλινό λαουτίστα Arik Kerman.

© Harald Hoffmann / DG

© Aurélie Remy

ALEXIS KOSSENKO

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Γεννημένος στη Νίκαια το 1977, ο Alexis Kossenko απολαμβάνει πλέον μια πλούσια διπλή καριέρα ως μαέστρος και σόλο φλαουτίστας.

Άριστος γνώστης όλων των ιστορικών μορφών του οργάνου του, παίζει μοντέρνο φλάουτο (αποφοίτησε από το Ωδείο του Παρισιού στην τάξη του Alain Marion και κέρδισε τον διαγωνισμό Rampal το 2000), καθώς και μπαρόκ, κλασικό και ρομαντικό φλάουτα και φλάουτο με ράμφος. Είναι ο ιδρυτής του Les Concerts de Pan, ενός προγράμματος μέσω του οποίου εξερευνά το ρεπερτόριο του σόλο φλάουτου από τον δέκατο πέμπτο έως τον εικοστό αιώνα, με υπέροχα ιστορικά φλάουτα, παρουσιάζοντας κάθε φορά και την ιστορία του επιλεγμένου οργάνου. Αυτές οι βιντεοσκοπήσεις, συγκεντρωμένες σε ένα κανάλι στο Youtube, αποτελούν ένα μοναδικό προϊόν, τόσο μουσικά όσο και εκπαιδευτικά.

Ως μαέστρος, ο Alexis Kossenko έχει προσκληθεί να διευθύνει πολυάριθμα σύνολα μοντέρνας και παλαιάς μουσικής: European Baroque Orchestra, B'Rock, Le Concert d'Astrée, Holland Baroque, Arte dei Suonatori, {oh!} Orkiestra Historyczna, Sinfonia Iuventus, Concerto Copenhagen, Ensemble Resonanz, Ensemble Arion, Helsinki Baroque Orchestra, JOA, Oldenburg Staatstheaterorchester, Theresia Orchestra, Les Ambassadeurs, του οποίου σχήματος είναι ιδρυτής και Αρχιμουσικός.

Η εμπειρία του σε ένα ιδιαίτερα ευρύ ρεπερτόριο προϋποθέτει ότι είναι εξίσου οικείος και με το συμφωνικό ρεπερτόριο (Μότσαρτ, Μπετόβεν, Μέντελσον, Ράινκε, Μπραμς κτλ) και με την όπερα: “The Fairy Queen” του Πέρσελ, “Atys” του Λυλί, “Tamerlano” του Χέντελ, “The Marriage of Figaro” και “Cosi fan tutte” του Μότσαρτ, “L'Etoile” του Σαμπριέ, “The Rape of Lucretia” του Britten.

Μέλος της Επίτιμης Επιτροπής της Κοινωνίας του Ζαν-Φιλίπ Ραμώ, είναι διάσημος για το έργο του πάνω σε αυτόν τον συνθέτη, τα έργα του οποίου έχει διευθύνει, συμπεριλαμβανομένων των “Achante et Céphise”, “Zoroastre” (καθένα από τα οποία βραβεύτηκε με Diapason d'Or), “Platée”, “Les Paladins”, “Les Boréades”, “Anacréon” και “Dardanus”. Αυτή τη στιγμή εργάζεται επισταμένα πάνω στις καντάτες του Μπαχ και στα ορχηστρικά έργα του Μέντελσον, η πρώτη ηχογράφιση των οποίων (συμφωνίες 4 & 5) μόλις κυκλοφόρησε στην εταιρεία Aparté (Choc de Classica, ffff de Télérama, 5 Diapasons).

Μετά τον θάνατο του Jean-Claude Malgoire, ο Alexis Kossenko διορίστηκε μουσικός διευθυντής του Grande Écurie και του Chambre du Roy, το πεπρωμένο των οποίων αποφάσισε να ενώσει με αυτό των Les Ambassadeurs, για να σχεδιάσει πλούσια και φιλόδοξα μουσικά προγράμματα, με μουσική από τον Μοντεβέρντι ως τον Σαίνμπεργκ.

Ο Alexis Kossenko υπήρξε καλλιτεχνικός διευθυντής του Rencontres Musicales de Haute-Provence για το 2023.

Με τους Les Ambassadeurs ~ La Grande Ecurie, ετοιμάζει τις παραγωγές “Atys” του Λιλύ, “Dardanus” του Ραμώ και τη συνέχεια του φόρου τιμής στον Μέντελσον (“Κοντσέρτο για βιολί” και “Walpurgisnacht”, ηχογράφιση της “3ης συμφωνίας” και “Hebrides”). Με τον πιανίστα Βασίλη Βαρβαρέσο, θα ηχογραφήσει ένα πρόγραμμα για το Aparté αφιερωμένο στη μουσική εν καιρώ πολέμου (Προκόφιεφ, Χίντεμιτ, Ζολιβέ, Γκρίφς, Μάρτιν, Καζέλα). Οι συναυλίες του τον έχουν οδηγήσει στην Όπερα της Αβινιόν, στο Auditorium de Radio-France και στο Théâtre des Champs-Élysées του Παρισιού, στο Bru-Zane Festival της Βενετίας, στο Atelier Lyrique της Τουρκουάν και αλλού.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης αποτελεί τον σημαντικότερο και ιστορικότερο φορέα συμφωνικής μουσικής στη Βόρεια Ελλάδα και έναν από τους μείζονες πολιτιστικούς οργανισμούς της χώρας. Ιδρύθηκε το 1959 από τον σπουδαίο συνθέτη και αρχιμουσικό Σόλωνα Μιχαηλίδη και σήμερα το καλλιτεχνικό δυναμικό της ανέρχεται σε 115 μουσικούς.

Με δεδομένο την δημόσιο χαρακτήρα της, η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης υπηρετεί την υψηλής ποιότητας μουσική δημιουργία και διασφαλίζει την πρόσβαση των πολιτών σε αυτήν μέσα από μία ποικιλία δράσεων που συμπεριλαμβάνει συμπράξεις με κορυφαίους καλλιτέχνες της Ελλάδας και του κόσμου, στήριξη της ελληνικής μουσικής δημιουργίας και των ταλαντούχων νέων Ελλήνων μουσικών, αλλά και πλήθος εκπαιδευτικών και κοινωνικών προγραμμάτων.

Η Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης είναι το συμφωνικό σχήμα της χώρας με τη σημαντικότερη διεθνή δισκογραφική παρουσία, ηχογραφώντας συστηματικά με παγκόσμιας ακτινοβολίας εταιρείες, όπως η EMI, η BIS και η NAXOS. Οι ηχογραφήσεις της έχουν λάβει βραβεία και διθυραμβικές κριτικές σε όλο τον κόσμο, καθιστώντας την Κ.Ο.Θ. πρέσβειρα του ελλη-

νικού πολιτισμού και της ελληνικής μουσικής δημιουργίας στο εξωτερικό.

Η διεθνής παρουσία της Κ.Ο.Θ. περιλαμβάνει και επιτυχημένες εμφανίσεις σε Βερολίνο, Μόναχο, Πεκίνο, Πράγα, Βαλένθια, Φλωρεντία, Πιστόια, Μασσαλία, Στρασβούργο, Κλερμόν Φεράν και Κύπρο, ενώ στον κατάλογο των καλλιτεχνών που έχουν συμπράξει μαζί της συμπεριλαμβάνονται οι L. Pavarotti, P. Domingo, J. Carreras, A. Khatchaturian, M. Rostropovich, V. Ashkenazy, M. Shostakovich, A. Ciccolini, I. Pogorelich, L. Kogan, S. Accardo, G. Shaham, P. Badura-Skoda, N. Gutman, M. Maisky, A. Desplat, M. Nyman, I. Gillan, J. Anderson, M. Alvarez, T. Hampson, P. Gallois, Οδ. Δημητριάδης, Α. Καβάκος κ.ά.

Σημαντικές προσωπικότητες της ελληνικής μουσικής έχουν αναλάβει την διεύθυνση της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης, με πρώτο τον ιδρυτή της Σόλωνα Μιχαηλίδη και στη συνέχεια τους Γιώργο Θυμή, Άλκη Μπαλτά, Κάρολο Τρικολίδη, Κοσμά Γαλιλαία, Κωνσταντίνο Πατσαλίδη, Λεωνίδα Καβάκο, Μίκη Μιχαηλίδη, Μύρωνα Μιχαηλίδη, Αλέξανδρο Μυράτ, Γεώργιο Βράνο και Ζωή Τσόκανου. Σημερινός Διευθυντής της Κ.Ο.Θ. είναι ο Σίμος Παπάνας και βασικός Αρχιμουσικός της ο Leo McFall.

© Γιάννα Πρωτίδου

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ Κ.Ο.Θ.

ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ Κ.Ο.Θ.

Leo McFall

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Εξάρχοντες
Σίμος Παπάνας
Αντώνης Σουσαμίγλου

Κορυφαίοι Α'
Γιώργος Πετρόπουλος
Θοδωρής Πατσαλίδης

Tutti
Εύη Δελφιοπούλου
Άκης Αρχοντής
Γκρέτα Παπά
Μαρία Σπανού
Ευτυχία Ταλακούδη
Χριστίνα Λαζαρίδου
Γιώργος Γαρυφαλλάς
Έκτορας Λάππας
Στράτος Κακάμπουρας
Κωνσταντίνος Καμπάντασης
Κωνσταντίνος Παυλάκος
Ευαγγελία Χατζηπέτρου

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Κορυφαίοι Α'
Ανθούλα Τζιμα
Ανδρέας Παπανικολάου

Κορυφαίοι Β'
Αλκίτας Τζιαφέρης
Ντέιβιντ-Αλεξάντερ Μπόγκοραντ

Tutti
Μίμης Τοπσιδής
Θανάσης Θεοδωρίδης
Δέσποινα Παπαστεργίου
Isabelle Both
Ευαγγελία Κουζώφ
Πόπη Μυλαράκη
Ελευθέριος Αδαμόπουλος
Μαρία Εκλεκτού
Γιώργος Κουγιουμτζόγλου
Μιγκέλ Μιχαηλίδης
Γκκορ Σελαλμαζίδης
Τγγα Συμονίδου
Αναστασία Μισορλή
Νίκος Τσανακάς
Ιρέν Τοπούρια

ΒΙΟΛΕΣ

Κορυφαίοι Α'
Νεοκλής Νικολαΐδης
Χαρά Σειρά

Κορυφαίοι Β'
Αντώνης Πορίχης
Αλεξάνδρα Βόλτση

Tutti
Φελίτσια Ποπίκα
Ειρήνη Παραλίκα
Χρήστος Βλάχος
Κατερίνα Μητροπούλου
Βιολέτα Θεοδωρίδου
Δημήτρης Δελφινόπουλος
Ρόζα Τερζιάν
Δημοσθένης Φωτιάδης
Πάυλος Μεταξάς
Αθανάσιος Σουργκούνης
Ρενάτο Δαμονίτσα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κορυφαίοι Α'
Απόστολος Χανδράκης
Ντιμίτρι Γκουντίμοβ
Βασίλης Σαΐτης

Κορυφαίοι Β'
Λίλα Μανώλα

Tutti
Δημήτρης Πολυζωίδης
Γιάννης Στέφος
Χρήστος Γρίμπας
Μαρία Ανισέγκου
Δημήτρης Αλεξάνδρου
Ιωάννα Κανάτσου
Ζόραν Στέπιτς
Μυρτώ Ταλακούδη

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Κορυφαίοι Α'
Χαράλαμπος Χειμαριός
Ντιμιταρ Ιβάνοφ

Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Χατζής
Ηρακλής Σουμेलίδης

Tutti
Ελένη Μπουλασίκη
Ειρήνη Παντελίδου
Μιχάλης Σαπουντζής
Γιώργος Πολυχρονιάδης
Κωνσταντίνος Μάνος
Ευθύμιος-Θεοφάνης Τηλιγάδας

ΦΛΑΟΥΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Νικόλας Δημόπουλος
Οθωνας Γκόγκας

Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Ανισέγκος
Μάλαμα Χατζή

Tutti
Νίκος Κουκής

ΟΜΠΙΟ

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Καλπαξίδης
Δημήτρης Κίτσος

Κορυφαίοι Β'
Γιάννης Τσόγιας-Ραζάκοβ
Παναγιώτης Κουγιουμτζόγλου

Tutti
Πέτρος Μαυρομάτης

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Χρήστος Γραονίδης

Κορυφαίοι Β'
Αλέξανδρος Σταυρίδης
Αλέξανδρος Μιχαηλίδης

Tutti
Βασίλης Καρατζίβας

ΦΑΓΚΟΤΑ

Κορυφαίοι Α'
Γιώργος Πολίτης
Κωνσταντίνος Βαβάλας

Κορυφαίοι Β'
Μαρία Πουλιούδη
Ρέα Πικίου

Tutti
Μαλίνα Ηλιοπούλου

ΚΟΡΝΑ

Κορυφαίοι Α'
Τραϊανός Ελευθεριάδης
Τραϊανός Παπαδόπουλος

Κορυφαίοι Β'
Παντελής Φειζός

Tutti
Δημήτρης Δεσποτόπουλος
Ελευθέριος Γκρούνης
Άγγελος Κοσκινάς
Ανδριάντα Σους

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Κορυφαίοι Α'
Γρηγόρης Νέτσκας

Δημήτρης Γκόγκας

Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Λασκαριδής

Tutti
Δημήτρης Κουρατζίνος
Κωνσταντίνος Γκιαβούρης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Κορυφαίοι Α'
Φιλήμων Στεφανίδης
Αθανάσιος Ντώνες

Κορυφαίοι Β'
Γιώργος Κόκκορας
Σπύρος Βέργης

ΤΟΥΜΠΑ

Κορυφαίοι Β'
Παύλος Γεωργιάδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Κορυφαίοι Α'
Δημήτρης Βίττης
Βλαντιμίρ Αφανάσιεβ

ΚΡΟΥΣΤΑ

Κορυφαίοι Β'
Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος
Παναγιώ Καραμούζη

Tutti
Ελευθέριος Αγγουριδάκης

ΑΡΠΑ

Κορυφαίοι Α'
Κατερίνα Γιμα

ΠΙΑΝΟ

Κορυφαίοι Α'
Μαριλένα Λιακοπούλου

ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Ελένη Μπουλασίκη

ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΕΦΟΡΟΣ Κ.Ο.Θ.

Ανδρέας Παπανικολάου

7^η
Επετειακή
Διοργάνωση

Agrotica

HELEXPO

30^η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ, ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ & ΕΦΟΔΙΩΝ

1-4 | 2 | 2024

ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΟ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

agrotica-expo.gr

Keep Growing

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΡΗΞΗ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΣ
ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΑΕΓΕΑΝ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΑΡΟΧΗΣ
ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

ΔΕΗ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΣ
ΠΑΡΟΧΗΣ

NOVA

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΑΡΟΧΗΣ
ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Autohellas Hertz

ΟΡΓΑΝΩΣΗ

HELEXPO